

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer drieëndertig

Jeff Pippenger

2026-01-21

Nummer Drieëndertig

Bij de zondagwet ontmoeten de honderd vierenveertigduizend profetisch de arbeiders van het elfde uur. De honderd vierenveertigduizend zijn reeds verzegeld en roepen dan de grote schare op om uit Babylon uit te gaan en met hen stand te houden voor de sabbat van de zevende dag. Het oordeel over Gods huis eindigt bij de zondagwet, en het oordeel gaat dan over op de heidenen, de grote schare—Gods andere kudde. Openbaring zeven duidt beide groepen aan, en in het vijfde zegel vragen de martelaren uit de Donkere Middeleeuwen: “Hoe lang nog” totdat God de pauselijke macht oordeelt vanwege hun marteldood? Hun wordt gezegd te rusten in hun graven totdat een tweede groep martelaren van pauselijke vervolging voltallig is geworden, en hun worden witte gewaden gegeven. De grote schare van Openbaring hoofdstuk zeven draagt witte gewaden, want zij vertegenwoordigt de tweede groep pauselijke martelaren in de spoedige komende crisis van de zondagwet. Openbaring zeven en het vijfde zegel behandelen deze twee groepen, evenals de gemeenten van Smyrna en Filadelfia. Smyrna vertegenwoordigt de martelaren van het uiteindelijke pauselijke bloedbad, en Filadelfia de honderd vierenveertigduizend.

Petrus bevindt zich in het derde uur te Caesarea Filippi, en na „zes dagen”, niet zes uren, zou hij zich aan de rand van de zondagwet bevinden, hetgeen het negende uur is.

En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes, zijn broeder, met Zich, en bracht hen afzonderlijk op een hoge berg. En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd; en zijn aangezicht straalde gelijk de zon, en zijn klederen werden wit als het licht. En zie, aan hen verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken. Mattheüs 17:1–3.

Bij de zondagwet ontmoeten de honderd vierenveertigduizend profetisch de grote schare. Elia vertegenwoordigt de honderd vierenveertigduizend die de dood niet smaken, en Mozes vertegenwoordigt hen die in de Heere sterven. Zij staan met Christus bij de zondagwet, waar Christus Zijn koninkrijk der heerlijkheid zalft, zoals Hij Zijn koninkrijk der genade aan het kruis heeft opgericht. Indien u zich nog steeds bezighoudt met de logica die wij uiteenzetten in verband met de periode van zes uur, van het derde tot het negende uur, dan is het noodzakelijk iets te zien dat een zeer bijzondere illustratie is.

Het derde uur van Caesarea Filippi is de alfa van de omega van het negende uur van Caesarea Maritima. Ik wijs erop dat Petrus niet zes uur, maar zes dagen later op de Berg der Verheerlijking is, wat tevens de geschiedenis illustreert die uitloopt op de zondagwet, welke het negende uur is. De periode van zes dagen komt overeen met de periode van zes uur, maar uitsluitend als een fractal van Caesarea tot Caesarea. Wat zeer bijzonder is, is dat dit verschijnsel, namelijk een fractal van de geschiedenis binnen de geschiedenis van de periode van zes uur, precies datgene is wat plaatsvindt

wanneer men het pinksterseizoen in beschouwing neemt. De zes uur vanaf de dood van Christus tot Pinksteren vormen een fractal van de periode vanaf het kruis tot 34 n.Chr., toen de heilige week werd afgesloten en het evangelie tot de heidenen ging.

“Nu sloten hoogmoed en afgunst de deur voor het licht. Indien geloof werd gehecht aan de berichten die door de herders en de wijzen waren gebracht, zouden de priesters en rabbi's in een hoogst benijdenswaardige positie worden geplaatst, doordat daardoor hun aanspraak om de uitleggers van Gods waarheid te zijn, werd weerlegd. Deze geleerde leraren wilden zich niet vernederen om onderricht te ontvangen van hen die zij heidenen noemden. Het kon niet waar zijn, zo zeiden zij, dat God hen had voorbijgegaan om Zich tot onwetende herders of onbesneden heidenen te wenden. Zij besloten hun minachting te tonen voor de berichten die koning Herodes en geheel Jeruzalem in beroering brachten. Zij wilden zelfs niet naar Bethlehem gaan om te zien of deze dingen zo waren. En zij brachten het volk ertoe de belangstelling voor Jezus te beschouwen als fanatieke opwindung. Hier begon de verwerping van Christus door de priesters en rabbi's. Vanaf dit punt groeiden hun hoogmoed en halsstarrigheid uit tot een vastgewortelde haat tegen de Heiland. Terwijl God de deur voor de heidenen opende, sloten de Joodse leiders de deur voor zichzelf.” *The Desire of Ages*, 62.

Midden in de heilige week werd Christus gekruisigd. Drie en een half jaar later werd Stefanus gestenigd en liet Cornelius Petrus roepen. Drie en een half jaar na het kruis is de genadetijd voor het oude Israël volledig ten einde. Stefanus zag toen op in de hemel en zag Christus staan, hetgeen het symbool is van het einde van de genadetijd in Daniël twaalf vers één. De deur sloot zich voor het oude Israël en werd geopend voor de heidenen.

In de periode van de dood van Christus op het negende uur tot de dood van Stefanus en de roeping van Petrus op het negende uur, zijn Cornelius en Stefanus twee getuigen dat de twaalfhonderdzig profetische dagen vervuld werden. Van het negende uur van de dood tot het negende uur van de dood waren 1.260 profetische dagen. Het negende uur van de dood tot het negende uur van Pinksteren duidt op een fractal van de 1.260 dagen, binnen een tijdsbestek van tweeënvijftig dagen.

De fractal die het Pinksterseizoen was, bevindt zich aan het begin van die 1.260 dagen, en aan het einde van die dagen bevindt Petrus zich profetisch zowel in het derde als in het negende uur te Caesarea. De twee Caesarea's vertegenwoordigen de alfa en de omega van een profetische periode van zes uur. Binnen de profetische periode van zes uur van de twee Caesarea's reist Petrus zes dagen en bereikt hij de Berg der Verheerlijking. De Berg vertegenwoordigt de verzegeling die culmineert in de zondagswet, waar de triomferende kerk wordt verheven boven alle bergen. Die zes dagen vertegenwoordigen de periode van zes uur van Caesarea tot Caesarea en zijn een fractal binnen die periode, zoals het Pinksterseizoen een fractal was aan het begin van diezelfde heilige periode.

De aanvankelijke fractal was een vervulling van de voorjaarsfeesten die verbonden zijn met het pinksterseizoen. De afsluitende fractal van Caesarea Filippi tot de Berg der Verheerlijking is eveneens profetisch verbonden met de heilige week. Op de Berg sprak de Vader, zoals Hij had gedaan bij de doop van Christus, en zoals Hij zou doen vlak vóór het kruis. De Vader sprak

driemaal hoorbaar vanaf het begin van de heilige week tot aan het kruis. Eenmaal bij de doop, vervolgens op de Berg der Verheerlijking, en daarna sprak Hij in de schaduw van het naderende kruis.

Het kruis is de omega van de 1.260 dagen die bij Zijn doop begonnen. De doop en het kruis zijn specifieke wegmerken van de heilige week van Daniël negen, en identificeren aldus de Berg der Verheerlijking als deel van de heilige week. Indien het eerste en het laatste wegmerk de profetie van de heilige week vervullen, dan moet het middelste wegmerk uit profetische noodzaak hetzelfde doen.

De doop is de eerste engel; de Berg der Verheerlijking is de tweede en het kruis is de derde. Op de Berg wees God Mozes en Elia aan als wegwijzers van de overblijfselgemeente. De toepassing wordt samengebonden met het drievoudige symbool van Petrus, Jakobus en Johannes. Er waren drie gelegenheden waarop Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met Zich meenam. De eerste keer was het de opwekking van de dochter van Jaïrus, de tweede was de Verheerlijking en de derde was Gethsémané. De eerste keer waren Petrus, Jakobus en Johannes getuigen van een opgewekte twaalfjarige maagd.

En het geschiedde, toen Jezus teruggekeerd was, dat het volk Hem met blijdschap ontving; want zij waren allen op Hem wachtende. En zie, er kwam een man, genaamd Jaïrus, en hij was een overste van de synagoge; en hij viel neer aan de voeten van Jezus en smeekte Hem in zijn huis te komen; want hij had één enige dochter, van ongeveer twaalf jaar oud, en zij lag op sterven. Maar terwijl Hij heenging, verdrong de schare Hem. Lukas 8:40–42.

De naam Jaïrus betekent „de verlichter” en „lichtend en heerlijk zijn”. Van de drie gelegenheden waarop Petrus, Jakobus en Johannes uitsluitend gasten van Christus waren, was dit de eerste gelegenheid, en Jaïrus vertegenwoordigt de eerste engel die de aarde verlicht met zijn heerlijkheid. De twaalfjarige maagd vertegenwoordigt de maagden die zullen worden opgewekt als de honderdvierenveertigduizend. Christus bereikte het huis van de maagdelijke dochter na Zijn omgang met een vrouw die twaalf jaar lang een bloedvloeïing had.

En een vrouw die twaalf jaar lang aan bloedvloeïing leed, en al haar levensonderhoud aan geneesheren had uitgegeven, maar door niemand genezen kon worden, kwam van achteren naar Hem toe en raakte de zoom van Zijn kleding aan; en terstond hield haar bloedvloeïing op. Lukas 8:43, 44.

Een maagd van twaalf jaar oud wordt aangeduid, en vervolgens wordt in het volgende vers een vrouw aangeduid die twaalf jaar lang aan bloedvloeïing leed. De vrouw had de bloedvloeïing gedurende het gehele leven van de maagd. Jezus stond op het punt de vrouw met de bloedvloeïing voorbij te gaan om de maagdelijke dochter te bereiken. De vrouw vertegenwoordigt de boodschap van de eerste engel, zoals voorgesteld door de boodschap aan Laodicea. Christus stond op het punt de maagd op te wekken en tot leven te brengen, en de zieke vrouw, de Laodiceense vrouw, had nog steeds een korte gelegenheid om de Godheid aan te raken. Een kind vertegenwoordigt de laatste generatie, en Jezus gaat een ziekelijke vrouw, Laodicea, voorbij om de maagd van de laatste dagen op te wekken. Wanneer de maagd wordt opgewekt, is de vrouw óf genezen óf voorbijgegaan.

Een kenmerk van de eerste engel is vrees, en er zijn twee soorten vrees.

Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand uit het huis van de overste van de synagoge, die tot hem zei: Uw dochter is gestorven; val de Meester niet lastig. Maar toen Jezus dit hoorde, antwoordde Hij hem en zei: Vrees niet; geloof alleen, en zij zal behouden worden. Lukas 8:49, 50.

Toen gingen Petrus, Jakobus en Johannes de kamer binnen waar de opstanding, gesymboliseerd door Christus' doop, de bekrachtiging van de eerste en de derde engel vertegenwoordigde. De Berg der Verheerlijking is de tweede keer dat Petrus, Jakobus en Johannes getuigen zijn. De Berg der Verheerlijking is de tweede engel, en toen Christus dezelfde discipelen meenam naar Gethsémané, vertegenwoordigde dat de derde engel. Bij de tweede stap, de Berg der Verheerlijking, is er een „verdubbeling”, want het wegmerk van de Berg is het midden van de drie keren dat de Vader sprak. De eerste was bij Zijn doop, wat overeenkomt met de opstanding van de twaalfjarige maagd; de tweede was de Berg, en de derde was vlak vóór het kruis. De drie keren dat de Vader sprak en de drie keren dat de drie discipelen afzonderlijk met Jezus meegingen, zijn met elkaar verbonden door het feit dat het tweede wegmerk in beide lijnen de Berg der Verheerlijking is.

En toen Hij in het huis kwam, liet Hij niemand binnegaan dan Petrus, Jakobus en Johannes, en de vader en de moeder van het meisje. En allen weenden en bedreven rouw over haar; maar Hij zei: Weent niet; zij is niet gestorven, maar slaapt. En zij lachten Hem uit, daar zij wisten dat zij gestorven was. Maar Hij zond hen allen naar buiten, nam haar bij de hand en riep, zeggende: Meisje, sta op. En haar geest keerde terug, en zij stond terstond op; en Hij gebod dat men haar te eten zou geven. En haar ouders waren buiten zichzelf van verbazing; maar Hij beval hun dat zij niemand zouden zeggen wat er gebeurd was. Lukas 8:51–56.

Petrus, Jakobus en Johannes zijn getuige van de eerste engel bij de opstanding van de maagd, die had geslapen, evenals Lazarus. Toen zij ontwaakte, stond zij onmiddellijk op en werd haar voedsel gegeven. Wanneer Elia en Mozes in Openbaring elf worden opgewekt, staan zij onmiddellijk op, en daarna wordt de Heilige Geest zonder mate uitgestort, hetgeen het voedsel van de maagd vertegenwoordigt. De Berg der Verheerlijking was zes dagen na Caesarea Filippi, behalve wanneer Lukas de gebeurtenissen beschrijft.

En het geschiedde omtrent acht dagen na deze woorden, dat Hij Petrus en Johannes en Jakobus met Zich nam en op een berg klom om te bidden. En terwijl Hij bad, werd de gedaante van Zijn aangezicht veranderd, en Zijn kleding werd wit en blinkend. En zie, twee mannen spraken met Hem; het waren Mozes en Elia. Lukas 9:28–30.

Mattheüs en Markus zeggen beide nadrukkelijk: „na zes dagen”, en Lukas zegt „omstreeks” acht dagen. De bijbelschrijvers hanteerden twee wijzen van tijdrekening: de ene wordt inclusief genoemd en de andere exclusief. Op het eerste gezicht zou dit als tegenstrijdigheden kunnen overkomen, maar het feit dat Lukas „omstreeks” zei, geeft aan dat hij in inclusieve zin sprak, en wanneer Mattheüs en Markus zeggen: „na zes dagen”, geven zij daarmee aan dat zij volledige dagen telden, en niet de dag waarmee de periode van acht dagen begon, noch de dag waarmee die periode eindigde. Het verschil levert twee numerieke symbolen op van dezelfde periode; het ene is

het getal acht en het andere de zes dagen.

Wat door de twee getuigenissen van de periode van zes of acht dagen vanaf Caesarea Filippi en de Berg der Verheerlijking wordt vastgesteld, is dat in de periode waarin Christus de honderd vierenveertigduizend verzegelt, het getal acht de acht zielen op de ark van Noach vertegenwoordigt, en het getal zes de zesde gemeente van Filadelfia, die bestemd is de gemeente te zijn die de achtste is, en die uit de zeven is. Zij worden tot de achtste veranderd bij de verheerlijking van Mozes, Elia en Christus. De verheerlijking op de berg wordt ook getypeerd door de verheerlijking op de berg in de geschiedenis van Mozes.

Toen Mozes de berg besteeg, nam hij zeventig oudsten en Jozua met zich mee.

Toen klommen Mozes op, en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël. En zij zagen de God van Israël; en onder Zijn voeten was als een plaveisel van saffiersteen, en als de gestalte van de hemel in zijn helderheid. En op de aanzienlijken van de kinderen Israëls legde Hij Zijn hand niet; ook zagen zij God, en zij aten en dronken. En de HEERE zei tot Mozes: Kom op tot Mij op de berg, en wees daar; en Ik zal u stenen tafelen geven, en de wet en de geboden die Ik geschreven heb, opdat gij hun die zoudt leren.

Toen stond Mozes op, met zijn dienaar Jozua; en Mozes klom op naar de berg van God. En hij zei tot de oudsten: Blijft gij hier voor ons, totdat wij tot u terugkeren; en zie, Aäron en Hur zijn bij u: indien iemand een zaak te behandelen heeft, laat hij zich tot hen wenden.

En Mozes klom op de berg, en een wolk bedekte de berg. En de heerlijkheid des HEEREN rustte op de berg Sinai, en de wolk bedekte hem zes dagen; en op de zevende dag riep Hij Mozes uit het midden van de wolk. En de aanblik van de heerlijkheid des HEEREN was in de ogen van de kinderen Israëls als een verterend vuur op de top van de berg. En Mozes ging het midden van de wolk binnen en klom de berg op; en Mozes was op de berg veertig dagen en veertig nachten. Exodus 24:9–18.

De boodschap van de eerste engel was de opwekking van de dochter van Jäirus, in overeenstemming met de doop van Christus. Vervolgens kwam, zes dagen later, de Berg der Verheerlijking, die de tweede engel is, welke leidde tot het kruis, dat de derde engel is. Als de tweede engel heeft de Berg een dubbel getuigenis, daarin dat het spreken van de Vader op de Berg verbonden is met een tweede lijn van de drie. De drie malen dat Petrus, Jakobus en Johannes exclusieve gasten van Christus waren, en de drie malen dat de Vader sprak, duiden beide op de tweede manifestatie van de stem van de Vader, en de tweede maal dat Jezus Petrus, Jakobus en Johannes meenam, was op de Berg der Verheerlijking. Het tweede wegmerk van de Berg heeft een dubbel getuigenis van de stem van de Vader en van de drie discipelen, want de tweede boodschap duidt altijd op een „verdubbeling”.

De periode van zes uur tussen het avond- en morgenoffer, die wordt voorgesteld door de zes dagen van Mattheüs en Markus vanaf Caesarea Filippi tot aan de Berg, wordt uitgebeeld door de zes dagen van Mozes, totdat hij op de zevende dag in de wolk wordt geroepen.

De lijn begint met de vertoef tijd van de tweede engel, wanneer Mozes de zeventig oudsten opdraagt te „vertoeven” totdat hij terugkeert. De eerste zes dagen in de lijn staan op zichzelf, maar vormen niettemin deel van het geheel van 46 dagen. De zes dagen zijn een periode die leidt tot de derde toets, voorgesteld door veertig dagen. De 46 dagen symboliseren de tempel; de zes dagen zijn de zes uren van Christus' dood tot Pinksteren, de zes uren van Zijn kruisiging tot Zijn dood, de zes uren van Caesarea tot Caesarea en de zes uren van Petrus in de bovenzaal tot de tempel. Mozes ontvangt de Wet van het verbond en krijgt de instructies over hoe de tempel moet worden opgericht. Hoewel de Bijbel zegt dat geen mens God heeft gezien, „zagen” de oudsten „de God van Israël.” De verheerlijking van God op de berg met Mozes en de oudsten was een voorafbeelding van de verheerlijking op de Berg der Verheerlijking. Beide bevatten de periode van zes dagen. De lijn van Mozes omvat de vertoef tijd van de tweede engel en de volle zesenzeventig dagen die de tempel voorstellen. De veertig dagen waarin hij de wet ontving, stellen de verzegeling voor.

Petrus was te Caesarea Filippi op het derde uur, op weg naar Caesarea Maritima op het negende uur, en na zes tot acht dagen bevindt hij zich op de Berg, vertoevende met de zeventig oudsten van Mozes, wanneer hij een visioen ziet van de verheerlijkte Heer, zoals Daniël deed in hoofdstuk tien. Daniël zag de Heer van aangezicht tot aangezicht, evenals Gideon en de zeventig oudsten. De Berg der Verheerlijking is de plaats waar de Laodiceaanse beweging van de honderd vierenveertigduizend wordt veranderd in de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend. Zij worden de achtste gemeente die de zesde gemeente is; aldus zien wij zes dagen en acht dagen.

De zes uren van de kruisiging tot Zijn dood, de zes uren van Pinksteren, de zes uren van Caesarea tot Caesarea, de zes dagen tot de Berg der Verheerlijking en de zes dagen van Mozes die leidden tot de veertig dagen, vormen dezelfde lijn. Tussen Caesarea Filippi, dat Panium is, en de zondagswet worden de honderd vierenveertigduizend verzegeld. Die verzegeling veroorzaakt een scheiding.

En ik, Daniël, zag als enige het visioen; de mannen die bij mij waren, zagen het visioen niet; maar een grote siddering overviel hen, zodat zij vluchtten om zich te verbergen. Daniël 10:7.

Mozes scheidde Zich van de oudsten toen hij zei: „Blijft gij hier op ons wachten, totdat wij tot u wederkeren.” Mozes scheidde Zich op het tijdstip van het toeven van de zeventig, en zeventig weken vertegenwoordigen een proeftijd voor het volk van het vroegere verbond. Toen de zeventigste week eindigde, en die zeventigste week de heilige week was waarin Christus het verbond met velen bevestigde, scheidde Christus Zich toen volledig van het volk van het vroegere verbond. De periode waarin het volk van het vroegere verbond zijn bloedvloeïing kon oplossen, wat voor hen inhield dat zij geloofden door het bloed van Abraham behouden te zijn, was voorbij en de maagd van twaalf jaren werd opgewekt om te dienen. Zodra de tijd van het toeven begon, ontving Mozes de wet van het verbond en de aanwijzingen voor de oprichting van de tempel.

Toen Petrus, Jakobus en Johannes op de Berg waren, stelt de verzegeling van Gods volk, en hun daaropvolgende oprichting als banier, dat verbondsvolk voor als de tempel van de honderd vierenveertigduizend. De arbeiders van het elfde uur worden vervolgens met die tempel verenigd.

Zo zegt de HEERE: Bewaart het recht en doet gerechtigheid; want mijn heil is nabij om te komen en mijn gerechtigheid om geopenbaard te worden. Welzalig de mens die dit doet, en het mensenkind dat daaraan vasthoudt; die de sabbat bewaart om die niet te ontheiligen, en zijn hand ervoor bewaart enig kwaad te doen. Laat ook de zoon van de vreemdeling, die zich bij de HEERE gevoegd heeft, niet spreken en zeggen: De HEERE heeft mij geheel en al van zijn volk afgescheiden; en laat de ontmande niet zeggen: Zie, ik ben een dorre boom. Want zo zegt de HEERE tot de ontmanden die mijn sabbatten bewaren, verkiezen wat Mij behaagt, en vasthouden aan mijn verbond: Hun zal Ik in mijn huis en binnen mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan die van zonen en dochters; Ik zal hun een eeuwige naam geven, die niet uitgeroeid zal worden. En ook de zonen van de vreemdeling, die zich bij de HEERE voegen om Hem te dienen en de Naam van de HEERE lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn, allen die de sabbat bewaren om die niet te ontheiligen en vasthouden aan mijn verbond; hen zal Ik brengen naar mijn heilige berg en hen verblijden in mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op mijn altaar; want mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken.

De Here HEERE, Die de verdrevenen van Israël vergadert, spreekt: Nog zal Ik anderen tot hem vergaderen, behalve degenen die reeds tot hem vergaderd zijn. Jesaja 56:1–8.

Petrus, Jakobus en Johannes, evenals Mozes, vertegenwoordigen de „verdrevenen van Israël”, die uitgeworpen worden door hun broeders, die hen haatten.

Zo zegt de HEERE: De hemel is mijn troon en de aarde de voetbank mijner voeten; waar is dan het huis dat gij voor Mij zoudt bouwen, en waar is de plaats van mijn rust?

Want al die dingen heeft mijn hand gemaakt, en al die dingen zijn geworden, spreekt de HEERE; maar op deze zal Ik zien: op hem die arm is en verslagen van geest, en die beeft voor Mijn woord. Wie een rund slacht, is alsof hij een mens doodde; wie een lam ten offer brengt, alsof hij een hond de nek afsneed; wie een spijsoffer offert, alsof hij varkensbloed offerde; wie wierook brandt, alsof hij een afgod zegende. Ja, zij hebben hun eigen wegen verkozen, en hun ziel heeft behagen in hun gruwelen. Daarom zal ook Ik hun begoochelingen verkiezen, en hun verschrikkingen over hen doen komen; omdat niemand antwoordde toen Ik riep, en zij niet hoorden toen Ik sprak; maar zij deden wat kwaad was in Mijn ogen, en verkozen dat waarin Ik geen behagen had.

Hoort het woord des HEEREN, gij die beeft voor Zijn woord; Uw broeders die u haatten, die u verstieten om Mijns Naams wil, zeiden: Laat de HEERE verheerlijkt worden; maar Hij zal verschijnen tot uw vreugde, en zij zullen beschaamd worden. Jesaja 66:1–5.

Het woord „vreugde” komt talrijke malen en op uiteenlopende wijzen in de Schrift voor, evenals het woord „beschaamd”. In de context van Petrus’ boodschap uit het boek Joël vormt schaamte tegenover vreugde een parallel, zoals de wijzen en de dwazen of de tarwe en het onkruid. Schaamte en vreugde vertegenwoordigen, in de context van Joël, degenen die de olie hebben, of de boodschap van de late regen, tegenover degenen die die niet hebben. Pas wanneer u dit detail ziet, kunt u doordringen tot de diepere betekenis van: „Uw broeders die u haten, die u uitwerpen om mijns naams wil.” Die broeders zijn degenen die in Spalding and Magan, bladzijde één en twee, de

„naam-Adventisten, zoals Judas” zijn, die „ons aan de katholieken zullen verraden”, „want zij haatten ons vanwege de sabbat, omdat zij haar niet konden weerleggen.” Uw broeders die u haten, werpen u uit vanwege de boodschap van de sabbat van het land, Mozes zevenmaal, die niet kan worden weerlegd. Het punt hier is dat u wordt uitgeworpen om een leerstellige redetwist, een debat, zoals Jesaja het noemt, en dat het leerstellige debat de boodschap van de late regen is.

Joël noemt die boodschap „nieuwe wijn”, en als u die boodschap hebt, hebt u vreugde. Indien u haar niet hebt, ontwaakt u zoals de dronkaards van Joël ontwaken om te ontdekken dat de nieuwe wijn van uw mond is afgesneden. Op dat moment bent u profetisch „beschaamd”. De klasse die de olie heeft, heeft vreugde, en de klasse die geen olie heeft, is beschaamd. De olie is ook nieuwe wijn, en zij wordt met vreugde in verband gebracht. Daarom zegt Jesaja: „Hoort het woord des Heren.” De ene klasse kiest ervoor te horen, en de andere luistert niet naar het geluid van de bazuin. Jesaja duidt de klasse die hoort specifiek aan, wanneer hij zegt: „gij die beeft voor zijn woord.” De Heer vergadert hen die omwille van de boodschap die op 11 september arriveerde, uitgeworpen zijn, en bij de zondagswet vergadert Hij Jesaja’s gesnedenen, die als dorre bomen worden voorgesteld. Indien zij het verbond zullen aangrijpen, zullen zij niet langer van Gods heilige berg gescheiden zijn.

Een ontmande of een dorre boom vertegenwoordigen de dood. Een ontmande kan zich niet voortplanten en een dorre boom heeft geen leven. De belofte is dat, indien die heidenen, of arbeiders van het elfde uur, het verbond zullen aannemen dat door de sabbat wordt voorgesteld, zij zonen en dochters zullen hebben. Eerst vergadert Hij de verdrevenen van Israël, vervolgens heft Hij die verdrevenen op als een banier en daarna vergadert Hij Zijn andere kudde. De eerste en tweede vergaderingen stellen de periode voor van 9/11 tot aan de zondagswet, wanneer de Heilige Geest besprengelt, en ook de periode van de zondagswet totdat Michaël opstaat en de late regen zonder mate wordt uitgestort. In beide perioden is de late regen een boodschap die, indien u haar hebt, vreugde brengt, en indien u haar niet hebt, schaamte brengt.

Het boek Mattheüs is verdeeld in drie lijnen, die de drie engelen van Openbaring veertien vertegenwoordigen. Elk van de drie lijnen bevat tevens fractalen van de drie engelen. De tweede lijn, van hoofdstuk elf tot en met hoofdstuk tweeëntwintig, is de middellijn, want zij is de tweede engel, die tussen de eerste en de derde engel geplaatst is. Het boek Mattheüs is zelf een middellijn, wanneer wij de hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig beschouwen in de context van de verbondshoofdstukken van Genesis en Openbaring.

Het middelpunt van de twaalf verbondshoofdstukken is dat van Mattheüs, en de middelste regel van de drie regels van Mattheüs bevindt zich in dezelfde twaalf hoofdstukken. Het middelpunt van die twaalf hoofdstukken is de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Dat centrale punt wordt weergegeven door drie verzen, die overeenkomen met de drie middelste verzen van de twaalf verbondshoofdstukken van Genesis en Openbaring.

Petrus is het middelpunt van het middelpunt van het middelpunt, en hij vertegenwoordigt de eerste en de laatste christelijke bruid. Dat is de handtekening van Alfa en Omega. Palmoni plaatste Zijn handtekening ook op de naamsverandering van Petrus, toen Hij het enigma van Petrus’ naam in het

Engels ontwierp. Jezus sprak tot Petrus in het Hebreeuws, en het gesprek werd in het Grieks opgetekend en vervolgens in het Engels weergegeven. In het Engels noemde Palmoni Petrus met gebruikmaking van de 16e letter van het Engelse alfabet, gevolgd door de 5e letter, daarop gevolgd door de 20e, daarop gevolgd door de 5e, daarop gevolgd door de 18e, ten volle wetende dat Hij, als Palmoni, de naam schiep die van het Hebreeuws via het Grieks naar het Engels zou gaan. Hij ontwierp ook dat de Engelse naam een enigma zou toelaten waarbij deze vijf letters met elkaar vermenigvuldigd worden om het getal honderdvierenveertigduizend te bereiken. Palmoni, die ook de Eerste en de Laatste is, ontwierp dat de eerste van die vijf en de laatste van die vijf Engelse letters waaruit de naam Peter bestaat, de 16e en de 18e letters zijn; want de naam Peter moest voorkomen in Mattheüs 16:18.

Met dat alles over Petrus moeten wij nog steeds de „gulden snede” behandelen. De gulden snede wordt weergegeven door Mattheüs 16:18, want de verhouding is 1,618. De gulden snede wordt in verband gebracht met de fractalen van de natuur, en wanneer Palmoni Petrus in Mattheüs 16:18 lokaliseert, duidt Palmoni daarmee aan dat de profetische sleutel die in Jesaja 22:22 op de schouder van Eljakim wordt gelegd, en de profetische sleutels die in de passage aan Petrus en de gemeente worden gegeven, profetische fractalen omvat.

Caesarea Filippi in het derde uur tot Caesarea Maritima in het negende uur vertegenwoordigt een fractal van het derde uur waarin Christus werd gekruisigd tot het negende uur waarop Cornelius om Petrus zond. De pinksterperiode vanaf het derde uur van de kruisiging tot Petrus in de tempel op Pinksteren in het negende uur, is een fractal van de 1.260 dagen van het kruis tot Cornelius. De drie keren dat de Vader sprak, vormen een fractal van de drie engelen, evenals de drie keren dat Jezus alleen Petrus, Jakobus en Johannes meenam. De profetische informatie die gecodeerd is in de verzen waarin Petrus de honderd vierenveertigduizend illustreert, is even diepgaand als enige waarheid ooit is geweest, en toch hebben wij Petrus bij Panium in Daniël elf nog niet geplaatst.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatië, Cappadocië, Asia en Bithynië, uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, in de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus: genade zij u en vrede vermenigvuldigd. Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, naar Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen voor u bewaard wordt, u, die in de kracht van God door het geloof bewaard wordt tot de zaligheid, die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

Waarin gij u zeer verheugt, hoewel gij nu, indien het nodig is, voor een korte tijd bedroefd zijt door menigerlei verzoeking; opdat de beproeving van uw geloof, die veel kostbaarder is dan die van goud, dat vergaat, hoewel het door vuur beproefd wordt, bevonden moge worden tot lof en eer en heerlijkheid bij de openbaring van Jezus Christus; Hem hebt gij niet gezien, en toch hebt gij Hem lief; in Hem verheugt gij u, hoewel gij Hem nu niet ziet, nochtans gelovende, met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde; terwijl gij het einde van uw geloof

verkrijgt, namelijk de zaligheid van uw zielen.

Naar welke zaligheid de profeten onderzoek hebben gedaan en naarstig hebben gezocht, zij die geprofeteerd hebben van de genade die tot u komen zou; onderzoekende op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat over Christus komen zou, en van de heerlijkheid daarna volgende. Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden met die dingen welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, gezonden uit de hemel; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.

Daarom, omgord de lendenen van uw verstand, wees nuchter en hoop ten einde toe op de genade die u gebracht zal worden bij de openbaring van Jezus Christus; als gehoorzame kinderen, vormt u niet naar de vroegere begeerten in uw onwetendheid; maar zoals Hij die u geroepen heeft heilig is, zo weest ook gij heilig in al uw wandel; want er staat geschreven: Weest heilig, want Ik ben heilig.

En indien gij de Vader aanroept, die zonder aanneming des persoons oordeelt naar ieders werk, wandelt dan in vreze gedurende de tijd van uw vreemdelingschap hier; daar gij weet dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt van uw ijdele levenswandel, die u door de vaders is overgeleverd, maar met het kostbaar bloed van Christus, als van een lam zonder gebrek en zonder smet; Hij is wel voorgekend vóór de grondlegging der wereld, maar in deze laatste tijden geopenbaard om uwentwil, gij die door Hem gelooft in God, die Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem heerlijkheid gegeven heeft, opdat uw geloof en hoop op God zouden zijn. Daar gij uw zielen gereinigt hebt in de gehoorzaamheid aan de waarheid door de Geest, tot ongeveinsde broederliefde, hebt elkander dan vurig lief uit een rein hart; gij die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende woord van God. Want alle vlees is als gras, en alle heerlijkheid van de mens als een bloem in het gras. Het gras verdort, en zijn bloem valt af; maar het woord des Heeren blijft tot in eeuwigheid. En dit is het woord dat u door het Evangelie verkondigd is. 1 Petrus 1:1–25.